

De zomer die mijn leven veranderde

DIE ENE ZOMER DIE ONVERGETELIJK IS, OMDAT JE TOEN BESLOOT JE RELATIE
TE BEËINDIGEN, TE VERKASSEN NAAR EEN ANDER LAND OF EINDELIJK DE LIEFDE
VAN JE LEVEN ONTMOETTE. DE ZOMER VAN JE LEVEN!

'Waar had ik zo'n groot huis voor nodig?'

Chanthai (44): "Het was in de zomer van 2008. Ik was dertig en ging, totaal ongepland, met een collega mee naar Nieuw-Zeeland. Zij had haar reis al lang van tevoren voorbereid en ik stelde op het laatste moment voor om mee te gaan, omdat ik meer van de wereld wilde zien. Gelukkig was mijn man er oké mee. Vanwege zijn werk kon hij niet mee, maar hij zou me wel in Nieuw-Zeeland opzoeken. Omdat onbetaald verlof geen optie was op mijn werk, zegde ik mijn goedbetaalde baan als manager op. Daarna begon het avontuur. In die tijd waren mijn man en ik volop bezig met de plannen voor het bouwen van een huis op een stuk grond naast dat van mijn schoonouders. Tijdens mijn reis merkte ik echter dat dat idee me steeds meer begon tegen te staan. Ik kon drie maanden uit alleen een backpack leven, dus waar had ik in hemelsnaam zo'n groot huis voor nodig? Tijdens het bezoek van mijn man vertelde ik hem dat ik het huis niet meer wilde. Het paste niet meer bij mij. Hoewel hij het in eerste instantie erg jammer vond, respecteerde hij mijn keuze. Bij mijn schoonouders duurde dat wat langer, zij hadden zich erg op onze plannen verheugd, maar namen ons gelukkig niks kwalijk. Na mijn reis verhuisden we dus naar een kleiner huis in een totaal andere plaats. En nog steeds zijn we er gelukkiger dan ooit!"

'Ik viel voor zijn mooie blauwe ogen'

Sammie (62): "Ik was vijftien, Pieter twintig en ik viel voor zijn atletische bouw en zijn mooie blauwe ogen. Mijn vriendin stelde hem aan me voor in de broeierige zomer van 1975 in een openlucht-zwembad. Zij had verkering met Pieters broer en wilde bij hem op een handdoek liggen. Pieter lag ernaast en zo raakten wij met elkaar aan de praat. Tussen die vriendin en Pieters broer werd het uiteindelijk niks, maar tussen Pieter en mij wel. Binnen een maand hadden we serieuze verkering en drie jaar later waren we verloofd. Onze liefde werd bezegeld met een huwelijk in 1980 en de komst van onze dochter Josje in 1983. Nu, 47 jaar later, zijn Pieter en ik nog steeds erg gelukkig. En het toeval wil dat we vlak bij het zwembad wonen waar we elkaar hebben ontmoet."

'Sinds vorig jaar zomer voel ik me eindelijk compleet'

Katrien (36): "De komst van mijn zoontje Sjors veranderde mijn hele leven op een prachtige manier. Van kinds af aan wilde ik altijd al moeder worden. Helaas was ik op mijn 34ste nog steeds niet mijn prins op het witte paard tegengekomen. Daarom besloot ik om via een zaaddonor zwanger te worden. Via One Wish, een soort Tinder voor wensouders, vond ik een donor. Het klikte meteen. Nadat we bij de notaris van alles hadden vastgelegd – zo kwamen we overeen dat alleen ik de ouder van het kindje zou zijn – deden we een eerste poging via zelf-inseminatie. Helaas mislukte die, maar de tweede keer was het wel raak. Ik was zwanger! De hele zwangerschap zat ik op een roze wolk. Ik voelde me top, ook de bevalling op 16 juli vorig jaar vond ik een geweldige ervaring. Toen ik Sjors voor het eerst in mijn armen kreeg, was ik op slag verliefd op hem. Nu geniet ik enorm van het moederschap. Sjors is waar ik al die tijd naar op zoek was, eindelijk voel ik me compleet."

>

'Die tocht heeft mij zo veel kracht en zelfvertrouwen gegeven'

Anne-Marie (59): "Nadat ik in 2002 een boek over de pelgrimstocht naar Santiago de Compostella had gelezen, wilde ik 'm lopen. Maar omdat ik druk was met werk en gezin, kwam het er steeds niet van. In de zomer van 2016 was het moment eindelijk daar! In 35 dagen liep ik in mijn eentje van het Zuid-Franse Saint-Jean-Pied-de-Port naar Santiago de Compostella, een tocht van 800 kilometer. Het was fysiek erg zwaar, maar ook fantastisch om te doen. Tot op de dag van vandaag voelt het als een geweldige overwinning dat ik het heb gedaan. De tocht heeft mij zo veel kracht en zelfvertrouwen gegeven. Ik heb er zelfs een boek over geschreven. Wat ik vooral van de pelgrimstocht heb geleerd, is dat je niks moet uitstellen in je leven. Ga voor je dromen, want die kunnen je leven enorm verrijken!"

'Sindsdien is elke werkdag een feestje'

Annet (42): "Ik werkte al jaren op de beurs, maar werd daar al een tijdje niet meer gelukkig van. Het allerliefst wilde ik voor mezelf beginnen en iets heel anders gaan doen, maar wat precies, dat wist ik niet. Totdat ik in het najaar van 2020 meerdere plannen uitwerkte. Eén daarvan was trouwambtenaar worden, omdat ik graag mensen met elkaar verbind. Toevallig kon ik de kosten voor de opleiding van dit beroep via mijn werkgever bekostigen vanuit mijn persoonlijke ontwikkelingsbudget. En dus schreef ik me in. In de zomer van 2021 sloot ik, nadat ik de opleiding had afgerond, al mijn eerste huwelijk. Zo ontzettend gaaf! Met heel mijn hart voelde ik dat dit was wat ik moest doen in mijn leven. Nu is elke werkdag een feestje voor mij. Iedere trouwceremonie is uniek en ik vind het een eer als stellen mij vragen om hun liefde voor elkaar officieel te maken!"

'Opeens wist ik het: ik moest weg uit Nederland'

Rian (28): "Het begon met een retreat op Ibiza, vorig jaar zomer. Terwijl ik veel mediteerde, dacht ik na over mijn leven thuis. Ik was single, had een goedbetaalde baan en een mooi huis, maar toch was ik niet gelukkig. Op Ibiza besepte ik waarom: Nederland was niet het land waar ik moest wonen, op Ibiza moest ik zijn. De retreat was mij zo goed bevallen, dit wilde ik op Ibiza ook voor anderen organiseren. Vandaar dat ik al op Ibiza mijn baan opzegde. Dat ik nog helemaal geen ander werk had, vond ik geen belemmering. Sterker nog: het voelde juist hartstikke goed! Ik besloot om eerst nog alleen op reis naar Mexico te gaan. En toen ik daar aankwam, dacht ik direct: wauw, ik voel me hier nog veel meer thuis dan op Ibiza, hier wil ik zijn! De stap was toen snel gezet. Binnen een aantal maanden emigreerde ik naar Mazunte in Mexico waar ik nu retreats faciliteer voor Nederlandse vrouwen. Ik voel me gelukkiger dan ooit. Hier ben ik helemaal op mijn plek!"

Sandra (51): "Mijn leven veranderde drastisch toen mijn vriend in de zomer van 2017 te horen kreeg dat hij uitbehandeld was. Hij had al twee jaar uitgezaaide darmkanker, maar was stabiel. Maar toen belde tijdens onze vakantie de oncoloog, hij had slecht nieuws. De laatste scan was niet goed en er kon niks meer voor hem worden gedaan. Het was zo'n schok. Vooral omdat mijn moeder drie maanden

'De oncoloog belde met slecht nieuws'

daarvoor was overleden aan longkanker. Haar ziekbed duurde maar tien weken. Ik ging in de overlevingsstand, hoopte dat er iets was waarmee zijn leven gerekt kon worden. In Duitsland onderging hij nog levensverlengende behandelingen. Hij overleed uiteindelijk in 2020. Ik ben dankbaar voor de tijd die we nog samen hebben gehad. De zomer van 2021 was voor mij erg beladen, dit jaar ga ik proberen meer te genieten. Mijn vriend en moeder zouden absoluut niet willen dat ik bij de pakken neer ga zitten. Ik ben van plan om er met mooi weer op uit te gaan, met hen in mijn gedachten. Ze zijn altijd bij mij."

'Waarom zou ik niet gewoon daar blijven?'

Eline (33): "Tijdens een rondreis door Mexico, Guatemala en Belize in de zomer van 2008 volgde ik op het eiland Caye Caulker een duikcursus. Dit vond ik zo leuk, dat ik spontaan besloot om er tijdelijk te blijven wonen en me verder te verdiepen in duiken. Ik was net klaar met mijn studie Talen en Culturen van Latijns-Amerika, dus waarom niet? Uiteindelijk woonde ik er bijna vier jaar. Nadat ik al mijn duikbrevetten had behaald, ging ik aan de slag als duikinstructeur. Een fantastische tijd volgde, waarin ik ook de vader van mijn oudste kind ontmoette. Helaas gingen we na een aantal jaar uit elkaar. Omdat ik graag weer bij mijn familie wilde zijn, verhuisde ik met mijn zoon Nederland. Nu ben ik hertrouwd en moeder van vier kinderen.

In Nederland kun je niet echt makkelijk je brood verdienen als duikinstructeur, daarom werk ik nu als zelfstandig ondernemer in de organisatiebranche. Duiken doe ik alleen nog op vakantie, maar ik mis het vaak wel. De rust, het zonnige strandleven en de wonderbaarlijke wereld onder water..."

'Die vakantie op de Veluwe was voor mij de druppel'

Linda (37): "In de zomervakantie van 2017 besloot ik dat ik wilde scheiden van mijn man. We waren vanaf ons vijftiende al bij elkaar, maar leefden de laatste jaren vooral als broer en zus. In een laatste poging om onze relatie te redden, gingen we in de zomer van 2017 op vakantie naar de Veluwe. Samen met onze twee dochters, een kleuter van vier en een pasgeboren baby. Tijdens die vakantie kwam net als thuis alles op mij aan. Dat was voor mij de druppel. Ik zag in dat het tussen ons niet meer werkte en trok na de vakantie de stekker eruit. We gingen gelukkig op goede voet uit elkaar en scheidden in het najaar. Een paar maanden daarna ontmoette ik mijn huidige man. We trouwden een jaar later en kregen samen nog twee zoons. Best bijzonder hoe snel dat allemaal is gegaan. Nu ben ik heel gelukkig. Ik denk nog vaak aan die zomer en ben er erg blij met het besluit dat ik toen genomen heb."

TEKST: RENÉE BROUWER. FOTO'S: UNSPLASH.